

POVĚST O MANNOVĚ LESE

Na jaře roku 1912 došlo v Osečné k tragické události – volsky povoz, plně naložený pytli mouky se v lese za hřbitovem propadl do bažin a zmizel v rašelině. Osečenský mlynář a člen Okrašlovacího spolku v Osečné Donald Enterich tím utrpěl značnou finanční ztrátu a měl chmurnou náladu ...

Týden po této hrozně příhodě se v obci objevil neznámý vandrovník. Pronajal si u Entericha malou cimru a vypomáhal ve mlýně za stravu. Nikdo neznal jeho jméno a lidé o něm říkali : „*Dies ist der Mann aus dem Zimmer von Enterich*“. Enterich se s Mannem brzy spřátelil a když se dozvěděl, že se ten člověk vyzná (mimo jiné) i v zeměměřičtví, dostal nápad...

Zavedl Manna do nebezpečného lesa za hřbitovem a začali tam zkoumat, jak by se dalo bažinami projít bezpečně. Enterich zapojil do akce i své dva přátele – Bibera z Reichenbergu a Mikolause z Kratzau. Tito průkopníci byli známí tím, že museli být vždy všude první a toho Enterich využil...

Práce na bezpečné cestě vypadaly tak, že Bibber s Mikolausem byli vysíláni do bažin a když se nepropadli, šel za nimi Mann, který cestu krokoval a zaměřoval. Enterich pak všechno zakresloval do mapy. Průkopníci zapadli celkem 50x, ale vždy byli vytaženi pomocí lana zapůjčeného adjunktem Adlerem. Výsledkem bylo potom vytýčení bezpečné trasy bažinami.

Slavnostní otevření cesty přes bažiny se konalo 1.června 1912 a zúčastnilo se ho velké množství obecnstva, přijeli i zástupci Sokolské župy z Rovenska. Firma Jarnow Turnov se nabídla, že podél trasy rozmístí zdarma nový typ nočníků – Enterich tuto velkorysou nabídku odmítl s díky s tím, že v bažinách se to ztratí... První pokusnou jízdu provedl chalupník Bär z Druzcova s chotí, pokyn ke startu dal lesní adjunkt Adler. Pomocná učitelka Rauberová a nadlesní Kokrčíková zazpívaly rakousko – uherskou hymnu, známý zahradník Pepsch z Bohmische Eiche rozdával divákům lekníny ze své zahrádky a davy nadšeně tleskaly – povoz projel bez problémů...

Enterich s Mannem pak zašli s mapou na obecní radu s tím, že by bylo dobré vylepšit cestu ještě nějakými prkny. Purkmistr (starosta) však jejich návrh zamítl – nejsou prý na to peníze. Mann tenkrát pronesl záhadnou vetu : „*No to se nedá nic dělat, ale třeba Vám jednou ta prkna zaplatí Brusel*“⁶. Nikdo však nerozuměl, co tím chtěl říci...

Cesta byla tedy používána i bez prken, lidé si ji pochvalovali a tomu dříve nebezpečnému lesu se začalo říkat *Mannův les*. Samotný Mann na podzim zmizel tak, jak se objevil – Enterich pak od něho dostával často zprávy a v Bergrestaurantu Schillerhöhe vyprávěl, čím se tento člověk z jeho cimry zase proslavil...

Když se přesně po stu letech probíral současný starosta městským archivem, narazil na Enterichův plánec i s poznámkou na okraji: **Brusel !!!** Nápad se mu zalíbil a tak nechal vypracovat projekt, zajistil dostatek prken a hřebíků, poslal žádost na EU a kdo to všechno přece jen zaplatil ???

Došlo na Mannova záhadná slova...